

Sygn. akt VIII U 1716/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Dorota Stańczyk

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Młynarska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 lipca 2014 roku, znak:(...)

z dnia 2 września 2014 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżone decyzje i ustala B. S. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII U 1716/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił B. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powołując się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazał, że wnioskodawca wykazał na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 7 miesięcy i 28 dni, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnął wiek emerytalny 60 lat, ale nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a jedynie 14 lat, 4 miesiące i 23 dni tego rodzaju pracy (decyzja - k. 37 t.I akt ZUS).

W dniu 6 sierpnia 2013 roku B. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do świadczenia emerytalnego. Wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. (odwołanie - k. 2a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane pod sygnaturą VIII U 1716/14.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w treści zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu podniósł, że uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienie wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na podstawie świadectwa pracy z dnia 31 maja 1993 roku. Wskazał, że nie uwzględnił innych okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, ponieważ

wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie - k. 3 a.s.). Decyzją z dnia 2 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ponownie odmówił B. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że uznany okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach został zmniejszony do 12 lat, 10 miesięcy i 16 dni (decyzja k. 39 t.I akt ZUS).

W dniu 9 września 2015 roku B. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do świadczenia emerytalnego (odwołanie - k. 8-9 a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane pod sygnaturą VIII U 1825/14.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w odpowiedzi na odwołanie konsekwentnie wnosił o jego oddalenie. W uzasadnieniu dodał, że w pierwszej z zaskarżonych decyzji uznał za udowodnione 14 lat, 4 miesiące i 23 dni pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w okresie od 16 sierpnia 1978 roku do 31 maja 1993 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), natomiast decyzją z dnia 2 września 2014 roku, ustalił jego staż pracy w tych warunkach na 12 lat, 10 miesięcy i 16 dni, uznając jego okres zatrudnienia w tym zakładzie pracy od 18 sierpnia 1978 roku do 30 czerwca 1991 roku, albowiem od dnia 1 lipca 1991 roku Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) zostało wyłączone ze struktur (...) (odpowiedź na odwołanie - k. 17-18 a.s.).

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 roku Sąd zarządził połączenie sprawy VIII U 1825/14 ze sprawą VIII U 1716/14, celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, przyjmując za podstawę prawną przepis art. 219 k.p.c. (postanowienie - k. 27v a.s.).

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku B. S. wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy w Zakładach Budownictwa (...) w L. od 1 lipca 1991 roku do 31 maja 1993 roku i w Przedsiębiorstwie (...) od 1 sierpnia 1994 roku do 8 lipca 1996 roku (k. 31v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

B. S. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 4 lipca 2014 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (wniosek k. 1-2 t. II akt ZUS). W aktach organu rentowego znajdują się świadectwa pracy:

- 1) z dnia 31 maja 1993 roku wystawione przez Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w L., z którego wynika, że w okresie od 16 sierpnia 1978 roku do 31 maja 1993 roku pracował w tym zakładzie na stanowisku elektromontera i elektromontera-konserwatora w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 7 t.I akt ZUS)
- 2) z dnia 1 sierpnia 1978 roku wystawione przez Przedsiębiorstwo Produkcji i (...) w L. z którego wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 września 1970 roku do 31 lipca 1978 roku pracował w tym zakładzie w charakterze ucznia zawodu i elektromontera (k. 4 t.I akt ZUS).
- 3) z dnia 28 maja 1996 roku wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w J., z którego wynika, że wnioskodawca od 1 sierpnia 1994 roku pracował w tym zakładzie w charakterze mechanika-elektryka (k. 7 t.I akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. uwzględnił mu jako okres wykonywania prac w szczególnych zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L., od 16 sierpnia 1978 roku do 31 maja 1993 roku, w wymiarze jedynie 14 lat, 4 miesiące i 23 dni (odpowiedź na odwołanie - k. 3 a.s.) i decyzją z dnia 24 lipca 2014 roku odmówił B. S. prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (decyzja - k. 37 t.II akt ZUS).

Po ponownej analizie okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zmniejszył jego staż pracy w tych warunkach do 12 lat, 10 miesięcy i 16 dni uznając jedynie okres od 18 sierpnia 1978 roku do 30 czerwca 1991 roku, albowiem od dnia 1 lipca 1991 roku Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) zostało wyłączone ze struktur (...)

(odpowiedź na odwołanie - k. 17-18 a.s.) i decyzją z dnia 2 września 2014 roku ponownie odmówił B. S. prawa do emerytury(decyzja k. 39 t.II akt ZUS).

Sporem w niniejszym postępowaniu objęta była zatem możliwość uwzględnienia okresów od dnia 1 lipca 1991 roku do 31 maja 1993 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L., od 1 września 1970 roku do 31 lipca 1978 roku w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w L., od 1 sierpnia 1994 roku do 8 lipca 1996 roku w Przedsiębiorstwie (...) w J., do pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił w niniejszym postępowaniu, iż z dniem 1 września 1970 roku B. S. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w L. w charakterze ucznia. Na tym stanowisku pracował przez 3 dni w tygodniu, a przez 3 dni miał zajęcia teoretyczne (akta osobowe k. 51 a.s., a w szczególności: umowa o pracę k. 3 a.o zeznania wnioskodawcy k. 27 v, 31v-32, 55, 67v-68, 71v-72a.s., zeznania świadka R. S. k. 54v-55 a.s.). Od dnia 20 czerwca 1978 roku otrzymał angaż na stanowisko elektromontera(świadcstwo pracy k. 4 t.I akt ZUS). Na zajmowanym stanowisku elektromontera wnioskodawca zajmował się: montażem urządzeń elektroenergetycznych tj. rozdzielni niskiego i średniego napięcia oraz instalacji elektrycznych na wysokości. Układał również podziemne instalacje elektryczne w wykopach. W okresie zimowym montował instalacje elektryczne w halach na wysokości. W czasie prac na wysokości był zabezpieczony pasem monterskim. Otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych (zeznania wnioskodawcy k. 27 v, 31v-32, 55, 67v-68, 71v-72a.s., zeznania świadka R. S. k. 54v-55 a.s.). W okresie od 28 października 1975 roku do 15 października 1977 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (akta osobowe k. 51 a.s., a w szczególności: zaświadczenie z dnia 14 października 1977 roku k.44 a.o. , kwestionariusz osobowy k. 35 a.o.) Do pracy po tej służbie powrócił w dniu 18 listopada 1977 roku i otrzymał angaż na stanowisko elektromontera z tożsamym zakresem obowiązków, jak uprzednio (akta osobowe k. 51 a.s., a w szczególności podanie z dnia 18 listopada 1977 roku k. 36 a.o., zeznania wnioskodawcy k. 27 v, 31v-32, 55, 67v-68, 71v-72a.s., zeznania świadka R. S. k. 54v-55 a.s.). Umowę o pracę z wnioskodawcą rozwiązano z dniem 31 lipca 1978 roku (świadcstwo pracy k. 4 t.I akt ZUS).

Od dnia 16 sierpnia 1978 roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. na 14 dniowy okres próby do dnia 29 sierpnia 1978 roku, a następnie na czas nieokreślony, na stanowisku elektromontera instalacji elektroenergetycznych (akt osobowe k. 40 a.s., a w szczególności: umowy o pracę k. 4-5 a.o. ,). Od dnia otrzymał 1 stycznia 1987 roku otrzymał angaż na stanowisko konserwatora-elektryka(akt osobowe k. 40 a.s., a w szczególności: angaż k. 12 a.o.). Od początku zatrudnienia wykonywał obowiązki przy montażu sieci elektroenergetycznych na słupach niskiego napięcia. Wymieniał również przekładniki w betoniarni tj. urządzeniu elektroenergetycznym do wyrobu betonu. Wykonywał również prace wysokościowe takie jak wieszanie opraw żarowo rtęciowych do oświetlenia na wysokości 4,5 do 5 metrów, zawieszanie na wysokości 3,5-4 metra korytka na kable oraz instalacje w halach. Po 30 czerwca 1991 roku również wykonywał wskazane czynności. W Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. pracował do 31 maja 1993 roku (zeznania wnioskodawcy k. 27 v, 31v-32, 55, 67v-68, 71v-72a.s.)

W dniu 1 sierpnia 1994 roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w J. w charakterze elektryka-mechanika na czas nieokreślony (akta osobowe k. 61 a.s., a w szczególności: umowo pracę z dnia 1 sierpnia 1994 roku). Przedsiębiorstwo zajmowało się cynkowaniem elementów stalowych. Skarżący wykonywał czynności mechanika i elektryka równolegle, w zależności od potrzeb. Do jego zadań należało: cięcie płaskowników za pomocą szlifierki i wiercenie w nich otworów wiertarką, remontowanie prostowników i odłączników, instalowanie grzałek elektrycznych i ich wymiana, zakładanie instalacji elektrycznych, wymiana żarówek, naprawianie elektrowiądu tj. wciągnika elektrycznego linowego do podnoszenia detali, naprawa sprzętu elektrycznego np. reduktorów do bębnow, silników. Praca odbywała się na 3 zmiany. Naprawy sprzętu wykonywał w warsztacie, ale sprzęt musiał najpierw zdemontować a później zamontować na hali (zeznania wnioskodawcy k. 27 v, 31v-32, 55, 67v-68, 71v-72a.s, zeznania świadka H. W. k. 71v-72 a.s.). Z dniem 8 lipca 1996 roku z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy (akta osobowe k. 61 a.s., a w szczególności: świadctwo pracy z dnia 29 lipca 1996 roku) .

Zeznania wnioskodawcy B. S., co do okoliczności faktycznych, w tym organizacji zakładów pracy i rodzaju jego obowiązków pracowniczych Sąd uznał za wiarygodne (z jednym wyjątkiem). Są one bowiem wewnętrznie spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: R. S. i H. W. oraz w dowodach z dokumentów. Wymienieni

wyżej świadkowie w sposób spójny przedstawili istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres codziennych prac wnioskodawcy wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Relacja świadków w pełni przekonuje, jeżeli zważy się na fakt, iż R. S. wspólnie z wnioskodawcą pracował w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w L., a H. W. był jego przełożonym w Przedsiębiorstwie (...) w J.. Świadkowie z racji swoich obowiązków pracowniczych znali organizację zakładów pracy wnioskodawcy, specyfikę czynności wykonywanych na poszczególnych stanowiskach. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim wskazywał, iż w ciągu 30 dni po odbyciu służby wojskowej powrócił do pracy w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w L.. Z zaświadczenia z dnia 25 października 1977 roku (k. 34 a.o.) i kwestionariusza osobowego (k.35 a.o.) wynika, że wnioskodawca odbywał tę służbę do dnia 15 października 1977 roku. Jak wynika z podania z dnia 18 listopada 1977 roku (k. 36 a.o.), do pracy po tej służbie powrócił w dniu 18 listopada 1977 roku czyli po upływie 32 dni.

Sąd obdarzył także wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i aktach ZUS. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu tak, co do ich formy, jak i treści.

Odwołanie B. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, tekst jednolity ze zmianami) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,
- legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast, w myśl art. 184 ust. 2 emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku I UK 393/10, Lex nr 950426).

Wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale II „W energetyce” prace polegające na wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz na montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Są to więc prace takiego rodzaju, jakie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał B. S. w okresie od dnia 20 czerwca 1972 roku do dnia 27 października 1973 roku i od 18 listopada 1977 roku do 31 lipca 1978 roku w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w L. i od 1 lipca 1991 roku do 31 maja 1993 roku w Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w L.. Postępowanie dowodowe wykazało, że wykonywał wówczas czynności odpowiadające stanowisku elektromontera linii kablowych, elektromontera linii napowietrznych niskich, średnich i wysokich napięć, a stanowisko takie figuruje w Wykazie A, Dziale II „W energetyce”, poz. 1, pkt 6 i 7 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i

Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (Dz. Urz. MBiPMB z 1983 roku, Nr 3, poz. 60).

Brak natomiast było podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia od 1 września 1970 roku do dnia 19 czerwca 1972 roku, kiedy pobierał naukę zawodu.

W kwestii kwalifikowania pracy wykonywanej na podstawie umowy o naukę zawodu Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że okres nauki zawodu odbywanej przed 1 stycznia 1975 roku w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. Nr 45, poz. 226) był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy, ale nie jest to wystarczające do uznania tego okresu za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2011 roku, II UK 69/10, publik. LEX nr 786387, wyrok z dnia 24 kwietnia 2009 roku, II UK 334/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 294).

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, wynika, iż nawet wykazanie zatrudnienia młodocianego na podstawie umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy, nie jest wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ nie można przyjąć, aby pracownicy młodociani wykonywali tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (8 godzin dziennie), a co najwyżej w normie czasu pracy przewidzianej dla pracowników młodocianych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2012 roku, I UK 130/12, Lex nr 1265553, wyrok Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2012 roku, II UK 96/11, Lex nr 1215433, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 maja 2013 roku, III AUa 280/13, Lex nr 1314810).

W myśl art. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 roku Nr 45, poz. 226 z późn. zm.) młodocianymi w rozumieniu tej ustawy są osoby, które ukończyły 14 lat, a nie przekroczyły 18 lat życia, a zatem w okresie zatrudnienia w celu nauki zawodu wnioskodawczyni miała status prawny osoby młodocianej.

Z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o nauce zawodu wynika, że młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani są do doksztalcania się w zakresie obranego zawodu do czasu ukończenia 18 lat życia. Jeżeli młodociany nie zakończył nauki zawodu przewidzianej w art. 4 ust. 1 do ukończenia 18 lat życia, obowiązek doksztalcania się jego może być przedłużony nie więcej niż o 1 rok, o ile doksztalcanie dotyczy obranego zawodu.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o nauce zawodu czas pracy młodocianych w wieku od lat 15 do 16 wynosi 6 godzin na dobę i 36 godzin tygodniowo, natomiast w wieku powyżej 16 lat obowiązuje ich normalny czas pracy stosowany w zakładzie pracy.

Treść przepisu art. 13 ust. 3 ustawy o nauce zawodu wskazuje, że do czasu pracy młodocianych, o których mowa w ust. 1 i 2 wlicza się czas doksztalcania określonego w art. 12 ust. 2 i 3 bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy, jednakże w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo.

Uwzględniając treść powołanych wyżej przepisów ustawy o nauce zawodu, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że w okresie od dnia 1 września 1970 roku do dnia 19 czerwca 1972 roku nauki zawodu wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach.

Do pracy w warunkach szczególnych nie można również zaliczyć okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. W tej kwestii Sąd Okręgowy w pełni podziela ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone między innymi w wyrokach: z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06 OSNP z 2007 roku, Nr 7-8, poz. 108), z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 333/09 LEX 585739), z dnia 7 grudnia 2010 roku (I UK 203/10 LEX 786370) i z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK

215/09 OSNP z 2011 roku, Nr 15-16, poz. 219). Ze wskazanych orzeczeń jednoznacznie wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jeśli przed i po odbyciu tej służby wykonywana jest praca tego rodzaju, a pracownik w ustawowym terminie (najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej) zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia. Okres tej służby od dnia 28 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku nie podlega uwzględnieniu jako okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem wnioskodawca, powrócił do pracy u pracodawcy dopiero 18 listopada 1977 roku, czyli po upływie 32 dni od zwolnienia ze służby wojskowej.

Brak jest również podstaw do zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych pracy w charakterze mechanika-elektryka w okresie od 1 sierpnia 1994 roku do 8 lipca 1996 roku w Przedsiębiorstwie (...) w J. . Odrębną regulacją zawartą w powołanym wykazie A jest dział II w „energetyce”. Przepis ten stanowi, iż do kategorii prac w warunkach szczególnych należą prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Zdaniem Sądu brak jest podstaw aby przypisać charakter pracy ubezpieczonego w/w okresie do tej kategorii. Z materiału dowodowego wynika bowiem, że wnioskodawca wykonywał w tym okresie prace polegające na cięciu płaskowników za pomocą szlifierki i wierceniu w nich otworów wiertarką, remontowaniu prostowników i odłączników, instalowaniu grzałek elektrycznych i ich wymianie, zakładaniu instalacji elektrycznych, wymianie żarówek, naprawie elektrowiądu tj. wciągnika elektrycznego linowego do podnoszenia detali, naprawie sprzętu elektrycznego np. reduktorów do bębnow, silników. Z całą pewnością, wskazane czynności nie były pracami przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Nadto, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie ma podstaw do przyjęcia także, że uciążliwość i szkodliwość pracy, jaką wykonywał wnioskodawca pracując na stanowisku elektryka-mechanika w w/w zakładzie, była taka sama czy porównywalna z pracą elektromontera w energetyce, choć niewątpliwie w ocenie Sądu była uciążliwa i wykonywała była w trudnych warunkach.

Reasumując wnioskodawca w niniejszym postępowaniu wykazał łącznie 5 lat, 11 miesięcy i 21 dni zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że B. S. spełnia wszystkie warunki wymagane przepisem art. 184 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem w dniu (...) roku ukończył wiek 60 lat życia, na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał staż pracy w wymiarze 25 lat, 7 miesięcy i 28 dni, w tym (łącznie z niespornym okresem 12 lat, 10 miesięcy i 16 dni) 18 lat, 11 miesięcy i 18 dni pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Prawo do świadczenia przysługuje od(...)roku – od dnia ukończenia wieku emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.